

Når man så er blevet fattig, finder man ud af, at de politikere, man har haft til at regere, er uduelige, og man vælger nogle andre, sådan helt firkantet. Men hvordan skal man nogen sinde få valgt nogle reformvenlige politikere, hvis man ikke kan mærke konsekvensen af de manglende reformer, for pengene kommer jo alligevel fra Bruxelles?

Her er det helt centrale problem den måde, som EU driver omfordeling på, og det er derfor, vi kan se, hvordan det år efter år nu i 20 år er de samme lande, som får de største checks tilsendt. Det er ikke solidarisk, det er faktisk præcis det modsatte, fordi det fratager de lande og de regioner muligheden og ansvaret for selv at reformere sig. Man fordeler 40 mia. euro, omkring 40 pct. af EU's samlede budget går til de her projekter, og alligevel kan vi se, at det år efter år er de samme lande, som har behov for støtte. Det er ikke holdbart.

Det er derfor, vi i al enfoldighed siger, at så må det altså afvikles. Vi vil gerne være med til at støtte regioner, som reelt har behov for støtte, men det skal være på midlertidige kontrakter. Vi vil gerne være med til at lave tidsbegrænsede aftaler om, at f.eks. østlandene i en periode på 5 år eller 3 år, eller hvad der nu inden for den konkrete sektor synes realistisk, kan få støtte via en ligefrem proportional model eller en trappemodel, eller hvad der nu er rigtigt for det pågældende område, til at fremme sin industri, fremme sin konkurrenceevne, til ganske enkelt at komme op på det niveau, hvor de 15 gamle EU-lande ligger.

Det er helt tydeligt, som også andre ordførere har været inde på, at det at have været indlemmet i Warszawapagten selvfølgelig har ført til katastrofale situationer for disse landes økonomier, og der vil vi gerne være med til at hjælpe. Det er bare ikke et argument for at fremme og fortsætte den måde, tingene kører på i dag, for det er ikke de lande, som får pengene. De lande, der får pengene, er dem, der har været med i længst tid, og det er i al enfoldighed det, som vi peger på og siger om: Her er noget, der ikke fungerer, det må man lave om.

Det er egentlig trist, at regeringen med sit sædvanlige jafertal fuldstændig hævet over den konkrete virkelighed alligevel holder fast i ideologien om, at hvis det kommer fra EU, hvis det er Kommissionen, der har foreslået det, kan det godt være, det ikke passer med virkeligheden, men så er det sikkert virkeligheden, der er noget

galt med. Oftest forholder det sig faktisk omvendt.

I Dansk Folkeparti vil vi gerne et samarbejde i EU, vi vil gerne et samarbejde i Europa, men det samarbejde, man har i dag, hvor budgetterne stiger og stiger, hvor man får mere og mere omfordeling fra Bruxelles, mere og mere gennemregulering fra Bruxelles, er overhovedet ikke vores måde at samarbejde på.

Vi vil have et samarbejde, hvor man respekterer landenes forskellighed og også respekterer, at italienerne står til ansvar for Italien, spanierne gør det for Spanien, såvel som danskerne gør det for Danmark.

Det betyder ikke, at vi lukker os inde, og at vi ikke vil snakke sammen og ikke vil samarbejde, men det betyder, at hvis man fører en forkert økonomisk politik, kan det ikke være os i Danmark eller svenskerne i Sverige, der skal betale regningen, for hvis man ikke selv betaler regningen for noget, der er dumt, bliver man ved med at gøre det dumme. Og det er det, som EU's politik på det her område fremmer, og det er derfor, vi siger pænt nej tak.

Kl. 14:56

Formanden:

Tak til hr. Morten Messerschmidt.

Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, og så er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 14:56

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 25. februar 2009, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet er hævet. (Kl. 14.57).